

foranledige ikke saa faa praktiske Vansteligheder. Enten maa man sige, at man ikke bryder sig om eventuelle Straffedomme, der er overgaaet vedkommende i Udlandet, og saa kunde man, som det ærede Medlem bemærkede, blive nødt til at give Vresoprejsning til temmelig daarlige Subjekter, som have været i Udlandet og der vandret fra Fængsel til Fængsel — eller ogsaa maa man gennemføre Fordringen saaledes, at det skal undersøges, om vedkommende ikke har været straffet i Udlandet i det nævnte Tidsrum, og det kan være forbundet med ikke saa faa Vansteligheder. Man behøver f. Eks. blot at tænke sig det som oftest forekommende Tilfælde, at en eller anden har været en Tur til Amerika eller deslige.

Seg tror, man bør bibeholde, hvad der staar i Loven, nemlig at vedkommende ikke alene ikke har været straffet men tillige, at han heller ikke har været tiltalt, thi i mange Tilfælde stiller det sig jo saaledes, at den, der har været tiltalt, dog alligevel er behæftet med en ikke ganske ringe Mistante. Skulde det modsatte være Tilfælde, staar jo den Vej ham altid aaben at søge Vresoprejsning efter de bestaaende Regler ifølge Loven af 3dje April 1868. Den foreslaaede Lov vil jo nemlig kun være at forstaa som en Lov ved Siden af Loven af 3dje April 1868, saaledes at Afgangen til at benytte denne sidste Lov bestaar uforandret og uindskrænket ved Siden af.

Hvad endelig det sidste Punkt angaar, saa er det ganske rigtig min Mening, som den ærede sidste Taler antydede, at det ikke skal være nogen nødvendig Betingelse for at komme til at indtræde i Besiddelse af sine Erverettigheder, at man løser denne Attest eller denne Erklæring, men det skal kun være et Bevismiddel, som man kan forshne sig med, og som man jo naturligvis i mange Tilfælde vil have stor Nytte af at forshne sig med. Men dersom den, man har at henvende sig til, f. Eks. Fattigvæsenets Bestyrelse, ved Bæstet om Forholdet, ved, at den paagældende kun har været straffet for over 10 Aar siden for en i den offentlige Mening vanærende Handling, og med ikke højere Straf end den i Lovforslaget nævnte, og at han i den Tid af 10 Aar, der er hængaaet siden, ikke har været tiltalt eller straffet, behøves der efter min Formening heller ikke videre. Det vil jo imidlertid meget ofte hælde, at den, man skal henvende sig til, hvad enten det nu er for at faa Alderdomsunderstøttelse, Borgerkab eller Næringsbevis eller for at blive optaget paa Valglisten, ikke ved Bæstet om Forholdet eller ikke ved rigtig Bæstet, saa-

ledes at han ikke vil handle ganske paa sit eget Støn. Det vil for det første meget ofte finde Sted i Byerne, fremfor alt i en By som Kjøbenhavn, og dernæst vil det ikke saa sjældent finde Sted paa Landet, nemlig derved, at der kommer Personer tilflyttende. Naar der er Tale om Personer, der have levet hele deres Tid i Kommunen, vil det, som den sidste ærede Taler bemærkede, vel i Almindelighed være tilstrækkelig bekendt, hvorledes det hænger sammen; men ogsaa paa Landet kan det hælde, at Folk komme tilflyttende, saaledes at deres Forhold ikke ere bekendte paa Stedet. — Jeg skal dernæst med Hensyn til det samme sidste Punktum i Loven bemærke, at jeg med den sidste ærede Taler tror, at det vil være rigtigst at blive staaende ved Underøvrigheden, om jeg maa bruge det Udtryk, ved den lokale Øvrighed, altsaa i Byerne Borgmesteren, paa Landet Politimesteren og i Kjøbenhavn Magistraten, idet det nemlig vil forøge Ulejligheden for de paagældende ikke saa lidt, dersom de skulde søge Amtmændene. Det vil paa den anden Side, tror jeg, ikke have saa stort at sige med Hensyn til det Punkt, den første ærede Taler berørte, nemlig Vedømmelsen af Spørgsmaalet, om noget skal holdes for en vanærende Handling eller ikke; thi selv om Afgørelsen henlægges til Amtmændene, bliver det dog alligevel mange Menneſter, et stort Antal Autoriteter og ingenlunde en enkelt Autoritet, som følge de samme Principper. Det er en Gradsforskel, som jeg derfor ikke tror kan have saa stor Betydning. De paagældende maa jo forholde sig saaledes, at dersom de have Tvivl, om en Handling skal henregnes til de i den offentlige Mening vanærende Handlinger eller ikke, maa de, hvis de ikke have Lyst til at afgøre Spørgsmaalet for egen Regning, forespørge dem i Justitsministeriet. Det er ganske rigtig, at det i nogle Tilfælde kan være tvivlsomt, men det er dog i Forhold til det store Antal forekommende Tilfælde ikke ret mange. Med Hensyn til den allerhyppigste Art af Forbrydelser, nemlig Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Hitteguds og den Slags Forbrydelser vil man jo ikke være i Tvivl om, at det maa kaldes en i den offentlige Mening vanærende Handling. Heller ikke har man, i alt Fald hidtil, næret nogen Tvivl om, at dette ogsaa maatte gælde den Slags Handlinger som Brandstiftelse, Mened og deslige. Der bliver egentlig kun tilbage Volds handlinger, hvor der ganske vist kan være nogen Tvivl om, hvorledes Grænsen bør drages. Thi paa den ene Side er det vel klart, at mindre